

UNIREA BASARABIEI cu ROMÂNIA

27 martie 1918

Revista se distribuie GRATUIT tuturor elevilor din clasele I - VIII din județul Suceava

ISSN 2286-2498

Învierea lui Hristos înseamnă
învierea sufletelor noastre!

Centenarul Marii Uniri

CUPRINS

- 2 Centenarul Marii Uniri
- 4 Lumina Sfântă de la Ierusalim
- 5 Lumina dinăuntru
- 6 Sfânta Alexandra Împărăteasa
- 8 Fericiti făcătorii de pace
- 10 Cum mă pregătesc pentru sărbătoarea Paștelui
- 11 Denilele, tainice întâlniri de seară
- 12 Cele 7 spuse ale lui Iisus Hristos pe Cruce
- 14 Cumințenia
- 15 Sfinții despre Sfânta Împărtășanie
- 16 Știi să fii iertător?
- 18 Găinușa cu ouă de ciocolată
- 20 Legumele de primăvară
- 21 Sfânta Împărtășanie
- 22 Copilul și buburuza
- 23 Preotul și necredinciosul
- 24 Haina cea înșelătoare
- 25 Păcatul indiferenței
- 28 Jocuri pentru minte și înimă
- 30 Rezultatele la concursuri

Revistă coordonată și finanțată de
MĂNASTIREA SP. IOAN CEL NOU SUCEVEA
Foto: Petru Palamar, sihastriaputnei.ro,
doxologia.ro, basilica.ro
Telefon: 0747.318.374
REVISTA APARE O DATĂ LA TREI LUNI

La 1 decembrie 2018 se împlinesc 100 de ani de la realizarea Marii Uniri, reîntregirea hotarelor istorice ale țării noastre, împlinirea unei firești și arzătoare dorințe a întregului popor român. Limba și credința au fost cei doi factori care au păstrat via conștiința noastră, și aşa trebuie să rămânem noi români, „uniți în cuget și în simțiri”.

Vitregia timpurilor și năvălirile altor popoare au rupt teritoriile din trupul țării noastre. Strămoșii noștri au luptat cu prețul vieții lor și au biruit fie prin alungarea lor de pe pământul țării, fie conviețuind cu ei, dar păstrându-și limba și credința. Aceasta din urmă a fost o mare biruință și jertfă spirituală. La această jertfă, s-a adăugat, la vremea rânduită de Dumnezeu, și jertfa vieții, vârsarea sângei pe câmpul de luptă în războaiile de redobândire a teritoriilor ocupate vremelnic de către cotropitori.

Despre importanța limbii în viața poporului nostru, să-l ascultăm pe nemuritorul poet Mihai Eminescu: „...Fiecare dintre noi are nevoie de un tezaur sufletesc, de un rezam moral într-o lume a mizeriei și a durerii, și acest tezaur îl păstrează limba sa proprie, în cărțile bisericești și minee. În limba sa numai, i se lipesc de suflet preceptele bătrânești, istoria părinților, bucuriile și durerile semenilor săi... Prin urmare, faptul că noi, români, căți ne aflăm pe acest pământ, vorbim o singură limbă, „una singură” ca nealte popoare străine ce ne înconjoară, e doavadă destulă că aşa vom să fim, și nu altfel.” (din *Idealul unității politice a românilor*).

Poporul nostru, ascultând și limba popoarelor care au năvălit peste noi, a mărturisit frumusețea limbii noastre în versuri precum: „*Mult e dulce și frumoasă limba ce-o vorbim. Altă limbă armonioasă ca ea nu găsim. Saltă înima-n plăcere când o ascultăm și pe buze aduce miere când o cuvântăm. Românașul o iubește ca sufletul său. Vorbiți, scrieți românește, pentru Dumnezeu.*” Această poezie, *Limba românească*, scrisă de Gheorghe Sion, era cândva nelipsită din vechile cărți de citire.

Pentru a înțelege importanța și rolul credinței noastre strămoșesti în păstrarea unității noastre de simțire și voință, este nevoie să ne aplecăm cu toată luarea aminte asupra paginilor de istorie ale vechilor cronică, pagini în care se arată cum strămoșii și părinții noștri erau prezenți la Biserică în zile de sărbătoare, începeau lucrul cu o rugăciune, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci, iar în vreme de război, înainte de-a începe lupta și după terminarea ei, posteau și se rugau. Pe steagul de luptă al lui Ștefan cel Mare era icoana Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință. Pe stema actuală a României se află un vultur având în cioc semnul Sfintei Cruci, iar pe stema țării, până în anul 1947, erau înscrise în limba latină cuvintele: „*Nihil sine Deo*” (*Nicic fără Dumnezeu*). Pe câmpurile de luptă era prezent preotul, îmbărbătând cu rugăciunea oastea română.

Toate aceste fapte ale trecutului constituie istoria neamului nostru românesc, istorie pe care școlarii sunt datori să o învețe încă din primele clase ale școlii. Despre importanța istoriei în viața poporului român,

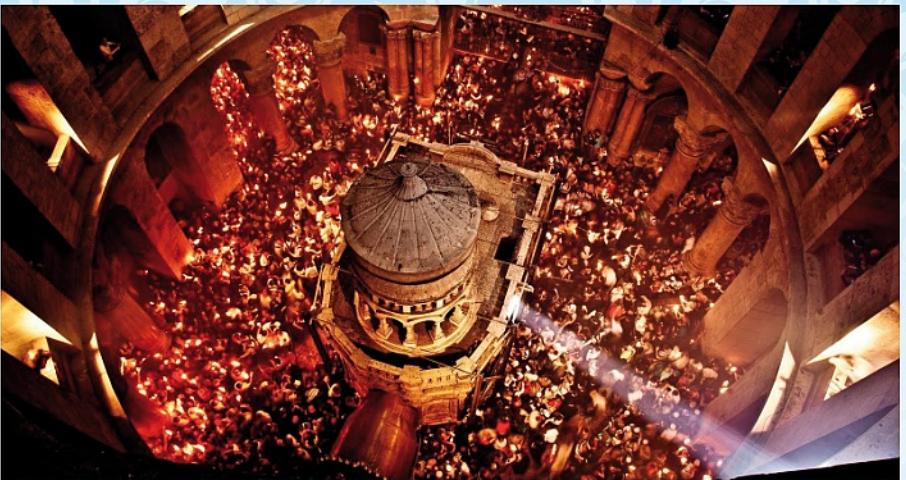

consemnăm doar câteva cuvinte: „*Simțul istoric, singurul care întărește împărațiile*” (Mihai Eminescu, *Idealul unității politice a românilor*); „*Patriotismul... nu este iubirea țărânei, ci iubirea trecutului*” (Mihai Eminescu, *Cultul trecutului*); „*Nu putem avea viitor, fără a respecta trecutul nostru*”, „*Lumea de mâine nu poate exista fără morală, fără credință și fără memorie*”, (Regele Mihai I al României); „*Nu ne simțim destul de solidari cu viitorul, pentru că nu suntem destul de solidari cu trecutul*”, „*Învățătura cea bună a trecutului este cea care călăuzește pe drumul chemării lui pe lume poporul român, pentru că ea reprezintă suma experienței și a înțelepciunii acumulate de poporul român în cursul existenței sale*” (Prof. univ. Teodor M. Popescu, „*Misiunea creștină a statului*”).

Cu astfel de cunoștințe și simțăminte să întărim în cu totii ziua de 1 decembrie 2018.

† PIMEN
+fime

Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

Biserica Sfântului Mormânt

Lumina Sfântă de la Ierusalim

Prohodul s-a terminat aproape de ziua, în Sâmbăta Sfintelor Paști. Iar când citește Evanghelia: „*și au pecetluit mormântul...*”, atunci intră armata în Biserică și... stinge cele 40 de candele de aur de la Sfântul Mormânt și de la lespedea Sfântului Mormânt... Pun apoi pecetea. Preoții au pus deja vată foarte groasă acolo, ca atunci când va veni Lumina să o ia și să o dea aprinsă la popor. Vine armata și pune trei sigili pe ușa Sfântului Mormânt, sigiliul armatei evreiești, engleze și arabe. Am văzut cu ochii mei aceasta. Pe urmă s-au stins cele 2770 de candele din tot Mormântul...

Sâmbăta, pe la orele 12.00, a fost începută Vecernia, iar când se termină rugăciunea de chemare a Sfintei Lumini, numai ce auzi în Biserică: *Kirie eleison, Gospodi pamilui, Doamne miluiește*, fiecare strigând în limba lui. Patriarhul stă în genunchi și exact când a ajuns Vecernia la cântarea „*Lumină lină a Sfîntei Slave a Tatălui ceresc*”, a intrat în Biserică un nor azuriu-albastru, la care nu te puteai uita, care te orbea. Din nor a fulgerat de trei ori, un fulger a trecut peste Catapeteasmă și s-a dus, lin, drept la Mormântul lui Hristos. Când a atins piatra de pe Sfântul Mormânt, toată vata de pe el s-a aprins și toate candeletele s-au aprins singure. La cei din balcoanele de sus, li s-au aprins lumânările în mâini.

Patriarhul a chemat armata, care a rupt sigiliile și, când s-au deschis ușile de la Sfântul Mormânt, înăuntru era un cupitor mare de văpaie de foc, o văpaie albăstrie-albă... Patriarhul ia vata aprinsă și o bagă în niște cutii și lumina țâșnește prin găurile cutiilor... iar diaconii merg înainte și havashi (soldați) cu culioane roșii, ca protopopii, și cu bastoane de argint, care-l păzesc pe Patriarh, merg prin mijlocul Bisericii cu vasele cu lumină și strigă: „*Veniți de lauți Lumină!*”... Eu am adus la Mănăstirea Sihăstria, într-un felinar de acela, și candeletele noastre ard din 1974 cu Sfânta Lumină de la Sfântul Mormânt.

Părintele Cleopa Ilie

Sfânta Lumină de la Ierusalim este cea mai mare dintre minunile creștine și este o perpetuă binecuvântare cerească a Ortodoxiei. Creștinătatea nu cunoaște un alt fapt minunat, care să se întâiple cu atâtă regularitate, an de an, de două milenii încoace. Sfânta Lumină se pogoară numai la rugăciunile Patriarhului ortodox. Orice tentativă de aducere a ei prin sacerdoții altor culte dovedindu-se până astăzi zadarnică.

www.sihastriaputnei.ro

Lumina dinăuntru

Se terminase vacanța de primăvară iar elevii tocmai s-au așezat în bănci, așteptând prima oră. Știau că doamna Învățătoare îi va întreba ce au făcut în vacanță și discuțiile începute înainte de ore se vor prelungi și în clasă. Și aşa a fost!

- Ce ați făcut în vacanță? i-a întrebat Doamna. Ați fost la Învierile? Ați luat Lumina?
- Daaa, răspund copiii în cor.
- Ce fel de lumini ați mai vazut?
- În noaptea de Învierile fiecare avea lumânări în mâini. Noaptea părea zi de la atâtea lumânări aprinse, zise unul.
- Am văzut lumina de la lumânările aprinse în sfeșnice, răspunse un alt elev.
- Eu am văzut și luminile din candelabru, zise altul. Era o luminiță și în altar într-o candelă.

Unul dintre copii ridică și el mâna și spuse:

- Eu am văzut lumina din ochii oamenilor.

Învățătoarea zâmbi satisfăcută că măcar unul fusese atent la ceva esențial.

- Copii, de Paști am văzut multe luminițe. Lumânările aprinse de cei care vin în noaptea de Învierile și stau puțin până iau lumină și se întorc la casele lor. Am văzut luminițe pe stradă, la ferestrele caselor, magazinelor. Suntem înconjurați de semne exterioare ale sărbătorii. Dar lumina dinăuntru e aprinsă? Mă refer la acea bucurie a întâlnirii cu Dumnezeu în sărbătoare. N-o alimentează curentul electric. Energia acestui tip de lumină este credința. Dacă este slabă, lumina dinăuntru pâlpâie și e acoperită de luminițele pe care le vedem la tot pasul în exterior. Dacă e puternică însă, strălucește și se vede în ochii omului care crede că de Paști Hristos a înviat pentru noi, pentru mântuirea noastră.

SFÂNTA MUCENITĂ ALEXANDRA ÎMPĂRĂTEASA

† 21 aprilie

Trăia odată o fată extrem de frumoasă, pe nume Alexandra. Era de neam nobil și locuia împreună cu părinții ei într-un palat. Cel mai mult îi plăcea să se cuibărească în fotoliul ei din bibliotecă și să citească. Uneori chiar uita să meargă la masă, alteori ieșea în curtea palatului și citea pe o bancă ori în foișorul ce abia se zărea din palat. Când se întâmpla să meargă la vreo petrecere, mulți tineri de viață nobilă și prinți căutau compania Alexandrei.

Într-o zi, însuși Împăratul Dioclețian a găsit-o pe Alexandra deosebită. Răspunsurile întelegește, vorbele bine alese și purtarea ei modestă i-au plăcut împăratului. Nici Andrei nu îi era indiferent împăratul, așa că se bucura ori de câte ori putea să-l vadă, deși auzise și multe lucruri urâtă despre el. Dioclețian a cerut-o în căsătorie și ea a fost nespus de bucurioasă, însă părinții ei nu au fost la fel de încântați. Îi spuseseră Andrei să se mai gândească, dar Alexandra era îndrăgostită și voia să fie soția lui.

Alexandra și împăratul Dioclețian s-au căsătorit și au avut o nuntă ca-n povești. Astfel, Alexandra a devenit împărăteasă. O vreme totul a fost bine, dar de la un timp Dioclețian se purta ciudat sau doar atunci vedea Alexandra ce n-a vrut să vadă înainte. Oare să fi avut dreptate părinții ei când au sfătuit-o să se gândească mai bine?

Într-o zi, Alexandra a auzit despre câțiva oameni care au fost trimiși la moarte numai pentru că nu voiau să se închine zeilor în care credea soțul ei. Știa despre bătăliile pe care le purta împăratul și chiar dacă nu era întotdeauna de acord cu ele, Alexandra era convinsă că soțul ei știe ce face pentru a apăra împăratia. A mai trecut o vreme și iar aflat că oamenii de încredere ai împăratului l-au prins pe un viteaz pe nume Gheorghe. A auzit despre curajul lui și se mira de modul în care a fost prins. A tot căutat să afle despre ce era vorba și spre surprinderea ei a aflat că motivul prinderii acestui om era credința lui. Viteazul era creștin și se închina unui singur zeu, care se numea Dumnezeu.

– De ce nu vrei să te închini zeilor? Măcar să te prefaci că te închini lor! După ce scapi cu viață, poți să rămâi credincios Dumnezeului tău! îi spuse Alexandra.

– Cum să mă închin idolilor care nu există și să renunț la singurul Dumnezeu viu și adevărat? răspunse viteazul Gheorghe.

– Tu chiar crezi în Dumnezeu!

– Pentru creștini nu există nimic altceva mai important! Nu pot să spun azi că nu cred și mâine că iarăși cred. Eu cred, pur și simplu, indiferent de ce s-ar întâmpla cu mine!

Ceea ce a făcut ca împărăteasa Alexandra să creadă cu adevărat în Dumnezeu a fost minunea pe care Gheorghe a săvârșit-o în închisoare. Un om s-a chinuit mult și a murit, iar până la urmă Gheorghe s-a atins de el, rugându-se. Și ce să vezi? S-a întâmplat o mare minune! Omul a înviat. După câteva zile, Alexandra a aflat că Dioclețian l-a condamnat la moarte pe viteazul Gheorghe. Aceasta a fugit la soțul ei și l-a implorat să-l lase în viață pe Gheorghe pentru că nu a făcut nimic rău, ba mai mult, a câștigat nenumărate bătălii în numele împăratului. Dioclețian nici nu a vrut să audă, a împins-o pe Alexandra și a amenințat-o:

– Să nu mai pomenești nimic despre acest nesupsu ce-și zice creștin. Dacă te mai aud că te amesteci în treburile mele și mai vorbești despre nenorociții care se cheamă creștini, te arunc în închisoare!

Alexandra a amuțit. Nu-i venea să creadă ce aude. Cum putea cel care îi era soț să-i vorbească astfel? Cum putea cel care i-a spus că o iubește să se poarte așa? A privit la Gheorghe cu cât curaj primește chinurile și pentru prima oară simți nevoia să se roage lui Dumnezeu.

– Doamne, de acolo de unde ești, privește spre slujitorul tău Gheorghe și vezi credința lui! Îndură-te, te rog, de el și nu-l mai lăsa să se chinuie atât!

Cum se ruga, simțea cum liniștea i se așterne-n suflet. Împărăteasa Alexandra a devenit creștină și la scurt timp i-a spus lui Dioclețian, deoarece nu se mai temea de el. El s-a înfuriat și a trimis-o în închisoare. Acolo Alexandra s-a rugat fierbinte:

– Doamne, ajută-mă, întărește-mă să te pot mărturisi indiferent de suferințele pe care le voi avea de îndurat și dacă nu sunt în stare să sufăr chinurile la care m-ar supune soțul meu, ia-mă la Tine înainte ca el să mă chinuie și să-si bată joc de Tine. Doamne, aceasta este voia mea, dar fie cum voiște Tu!

Dumnezeu văzând credința și puterea de a renunța la viața luxoasă și la tronul domnesc, a împlinit voia Andrei și a luat-o la El în rai, așezând-o alături de Sfinții Săi. Când Dioclețian a poruncit ca Alexandra să fie adusă în fața lui, slujitorii săi i-au spus că ea a murit, iar acesta s-a umplut de și mai multă ciudă pe creștini.

De Sfânta Împărăteasă Alexandra ne amintim în fiecare an în 21 aprilie, iar de Sfântul Gheorghe în 23 aprilie.

Alexandra Semian, Educatoare
Grădinița „Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava”

Sfântă Alexandra, roagă-te pentru mine să nu-mi fie nici rușine, nici teamă să fiu adevărat creștin. Ajută-mă să-mi mărturisesc credința-n Dumnezeu indiferent de părerea celorlalți despre mine. Amin!

Fericitori de pace

Într-o sămbătă dimineață, abia întors de la biserică, părintele Ioan văzu că fiica sa îl aștepta cu Biblia deschisă larg pe biroul din camera lui. Îi arăta astfel clar că voia neapărat, în acel moment, să discute despre ceva anume. După cum se aștepta, un semn de carte mare și roșu arăta capitolul al cincilea al Evangheliei după Matei, cel cu *Fericirile...*

– La câtă *Fericire* am ajuns cu discuția, draga mea? Parcă la cea de-a șaptea...?

– Da! „*Fericitori de pace, că aceia fiți lui Dumnezeu se vor chema*”. Știu că pacea este extrem de importantă, nu doar între creștini, ci pentru toti oamenii, indiferent de neamul sau credința lor. Mai știu că și la predică și la spovedanie, unul dintre citatele tale preferate, de la Sfântul Ioan Scăraru, spune că „*pacea e de patru ori mai mare decât dreptatea*”. Cu toate acestea, este suficientă această virtute, aceea de a fi *făcător de pace*, pentru a putea fi numiți *fiți ai lui Dumnezeu*?

– Cu siguranță, draga mea! Chiar și cel care doar evită cearta sau războiul poate fi numit *fiu al lui Dumnezeu*, cu atât mai mult cel ce aduce împăcarea și pacea între oameni sau popoare.

– Îmi aduc aminte că Iisus Hristos spunea adesea ucenicilor „*Pace vouă*”, după cum apare în *Evanghelia după Ioan*, cap. 20.

– Adevarat, Mântuitorul Iisus Hristos vorbește adesea despre pace. Adu-ți aminte că unul dintre ultimele Sale cuvinte, înainte de Pătimirea cea de bunăvoie de pe Cruce, a fost: „*Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă*” (Ioan 14,27). Prin această binecuvântare, Iisus Hristos arăta ucenicilor că trebuie să se ridice deasupra oricarei ispite și să dobândească pacea cea de sus, adică „*desăvârșirea cea mai presus de fire*”, cum o numește Cuviosul Nichita Stithatul. Cel care câștigă această stare de pace în sufletul său este mare înaintea lui Dumnezeu, dar mult mai presus este cel care poate să-i facă și pe alții să ajungă la această stare de pace. Acela, doar această lucrare de ar avea-o, într-atâta se aseamănă Domnului încât poate, fără de îndoială, să se numească *fiu al lui Dumnezeu*. „*Cel ce dobândește pe Domnul păcii, acesta, fără doar și poate, va dobândi pacea în suflet, căci Hristos este numit Domnul păcii*”, spunea Sfântul Nicolae Velimirovici. În această a șaptea *Fericire*, Iisus Hristos se referă deci atât la pacea exterioară între oameni, cât și la cea interioară a sufletului nostru.

– Dar cum pot câștiga eu, copil fiind, această pace a sufletului? Și mai ales cum pot eu să dăruiesc altora?

– Aceasta nu este un lucru lesnicios la nicio vîrstă, dar nicidcum peste puterile tale. Tu, ca toți creștinii, trebuie să împlinești, la măsura puterii și înțelegerii tale, poruncile lui Dumnezeu, iar ceea ce tu nu reușești, Dumnezeu va plini pentru strădania și dragostea ta. Acestea toate la rândul lor vor fi, chiar și fără știință ta, izvor de pace pentru ceilalți, căci creștinii sunt „*lumina lumii*”, iar lumina nicidcum nu poate fi ținută „*sub obroc*” (Matei 5,14-15).

– Așa nădăduiesc că voi putea face cu ajutorul vostru, al părinților, al bunicilor și al părintelui duhovnic, iar pacea cea de sus va fi în sufletele noastre, ale tuturor.

– Amin! Așa să fie!

Preot prof. Cosmin Cîrlioru, Suceava

Fericitori de pace, că aceia fiți lui Dumnezeu se vor chema.

(Matei 5, 9)

Cum mă pregătesc pentru sărbătoarea Paștelui

Tatăl meu, care a fost preot, ne învăță că e bine să postim și ne spunea că dacă vom reuși să ne abținem de la anumite mâncăruri, vom reuși mai apoi să ne abținem și de la fapte rele. Și adevărul este că de Paște simțeam o mare bucurie. Învierea pentru mine înseamnă să știu că, deși au murit, tata și surorile mele sunt vii, acolo sus, în cer.

Alexia Gavril, cl. a III-a

Prin înfrâncare dobândim treptat anumite virtuți: răbdare, bunătate, curătie trupească și sufletească. Postul este arma creștinului împotriva ișpitelor trupești și sufletești, este mijlocul de întărire a credinței, de exersare a milosteniei și dobândire a smereniei. Dumnezeu este Cel care ne ajută să postim, căci singuri nu am reuși.

Vlad Teodora, cl. a VIII-a

Înainte de sărbătoarea Paștelui ținem post deoarece astfel ne exprimăm credința față de Domnul Iisus Hristos. El, când a fost în pustie, nu a mâncat și nu a băut nimic 40 de zile. Apoi, din iubire pentru noi S-a jertfit în Vinerea Mare. Măcar cu atât putem să-L răsplătim: cu post, rugându-ne, spovedindu-ne și împărtășindu-ne.

Ileana Lupancu, cl. a VIII-a

Pregătirea pentru Învierea Domnului începe cu rugăciune și curățirea sufletului. Intrăm în post cu gând curat și cu suflet senin. De rugăciune nu trebuie să uităm mai ales în acest post. Prin fapte bune, spovedanie și împărtășanie vom putea întâmpina această sărbătoare cu sufletele curate, lipsite de păcate.

Gabriela Lupancu, cl. a VI-a

Paștele înseamnă a ne aminti de răstignirea Domnului pentru păcatele noastre. Vopsim ouăle roșii pentru a ne aminti de sângele vărsat de El pe Cruce. În noaptea de Paști înconjurăm biserică cu lumânări aprinse și cântăm alături de preot și de credincioși cântări despre Învierea Domnului.

Cazacu Andreea, cl. a IV-a

Mereu am făcut posibil să ajung la denii, slujbe divine, care îmi oferă o mare liniște sufletească prin rugăciunile rostită. O emoție deosebită trăiesc în Vinerea Mare la slujba Prohodului Domnului nostru Iisus Hristos. Cu toții păstrăm cu sfîrșenie tradiția de a lua Lumina Sfântă împreună cu familia în noaptea de Învieri.

Narcisa Bodnărescu, cl. a IV-a

Cu inimă curată și cu gând smerit ne punem în gând să postim pentru că-L iubim pe Dumnezeu. Apoi, mergem la biserică să ne spovedim pentru a primi cu vrednicie Trupul și Sângele lui Hristos. În Săptămâna Mare, prin participarea la denii, ne pregătim sufletește și trupește pentru Sfânta Sărbătoare a Învierii.

Ana-Maria Bandas, cl. a IV-a

Îndrumător: profesor Maria Nicolau, Școala Gimnazială Satu Mare, jud. Suceava

www.sihastriaputnei.ro

Deniile, tainice întâlniri de seară

Cuvântul „denie” vine de la slavonescul „vdenie”, care înseamnă slujbă de noapte. Aceste slujbe se săvârșesc doar în Postul Mare în miercurea și vinerea din săptămâna a cincea și în săptămâna așaptea, începând cu seara Florilor, până în Vinerea Mare când se cântă Prohodul Domnului.

Deniile sunt tainice întâlniri de seară cu Dumnezeu Creatorul, Mântuitorul și Sfințitorul nostru. Înainte de căderea în păcat a primilor oameni, Dumnezeu venea seara în grădina raiului și vorbea cu ei. Era o stare de bucurie, împlinire și fericire. După căderea în păcat, oamenii s-au îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu, pierzând fericita comuniune cu El. Dar sufletul fiecărui om Tânjește după aceste sfinte întâlniri de seară, când grijile zilei au rămas în urmă și sufletul omului poate sta liber în fața Creatorului său. Deniile ne oferă în Postul Mare această posibilitate, adunându-ne la ceas de noapte în casa Domnului pentru a-i asculta Cuvântul din Sfânta Evanghelie, pentru a-i mărturisi prin rugăciuni și cântări specifice neputințele noastre, pentru a primi de la El puterea de a-i rămâne alături în Pătimirile pe care le-a îndurat pentru mântuirea noastră.

Deniile ne ajută să vedem iubirea lui Dumnezeu pentru om, precum și calea pe care trebuie să o urmăm de la întunericul păcatului la lumina lui Hristos. Astfel, ele ne ajută să conștientizăm starea noastră de păcătoșenie, pentru a ne vindeca de ea în Sfânta Taină a Spovedaniei, pentru a ne umple sufletul de harul lui Dumnezeu și a întâmpina cum se cuvine mareia sărbătoare a Învierii Domnului.

Fiecare om este așteptat să descopere personal valoarea și frumusețea deniilor.

Prof. Irina Buta, Suceava

Cele 7 spuse ale lui Iisus Hristos pe Cruce

„Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” (Luca 23,34). Prin aceste cuvinte, Domnul a arătat în primul rând mila Sa față de ucigașii Săi, iar în al doilea rând a proclamat de pe vârful stâncii Golgotei un adevăr dovedit, și anume că făcătorii de rele, îmbătați de rău, nu știu niciodată cu adevărat ce fac. Omorându-l pe cel drept, ei se omoară de fapt pe sine, în vreme ce pe cel drept îl proslăvesc. Călcând legea lui Dumnezeu, ei nu văd piatra de moară ce se pogoară nevăzut asupra lor ca să îi macine.

„Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23,43). Această spusă a fost îndreptată către tâlharul care s-a pocăit pe Cruce. Foarte mângâietor cuvânt pentru păcătoșii care se pocăiesc fie și în ultima clipă. Milostivirea lui Dumnezeu e negrăit de mare. Domnul își săvârșește misiunea chiar și pe Cruce. Până la ultima suflare, El mânțuiește pe cei care arată fie și cea mai mică voință de a se mândui.

„Femeie, iată fiul tău” (Ioan 19,26). Așa i-a zis Domnul Iisus Hristos Sfintei Sale Maici, care stătea împreună cu Apostolul Ioan sub Crucea iubitului ei Fiul răstignit. Iar apostolului i-a zis: **„Iată mama ta”** (Ioan 19,27), dând astfel pe Maica Sa în grija Apostolului Ioan. Cuvintele acestea arată grija de fiu, pe care oricine o datorează părinților. Iată, Cel ce a dat porunca: „să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”, împlinește El însuși porunca Sa până în ultima clipă.

„Mi-e sete” (Ioan 19,28). I se scursește săngele. De aici setea. Soarele îi bătea în față și, una peste alta cu celealte chinuri, îl ardea cumplit. Firește că îl era sete. Dar – Oh, Doamne! – oare chiar Ti-e sete de apă sau ești cumva însesat de dragoste? Ești însesat ca om sau ca Dumnezeu? Sau și una și alta? Iată, soldatul roman îți dă buretele înmuiat în oțet. O singură picătură de milă pe care ai simțit-o de la oameni în cele câteva ceasuri cât ai fost atârnat pe Cruce! Soldatul roman micșorează păcatul împărăției romane față de Tine, fie și cu oțet. De aceea, Tu vei strica împărăția Romei, însă în locul ei vei zidi o împărătie nouă.

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” (Marcu 15,34). Cuvintele acestea arată că, pe câtă neputință a firii omenești, pe atâtă clarviziune a avut Iisus Hristos, fiindcă omul Iisus Hristos este cel care a pătimit pe Cruce. Sub suferința omenească se ascunde, însă, o taină. Iată, fie și doar cuvintele acestea spuse pe Cruce puteau zdrobi erezia ce avea să cutremure mai târziu Biserica și care învăță greșit că Dumnezeirea a pătimit pe Cruce și nu omul Iisus Hristos. Însă Veșnicul Fiul al lui Dumnezeu S-a întrupat ca om tocmai pentru a putea ca om, cu trupul și cu sufletul, în clipa rânduită să pătimească pentru om și să moară pentru om.

„Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu” (Luca 23,46). Fiul își dă duhul în mâinile Tatălui Său. Ca să se știe că de la Tatăl a venit, nu cu de la Sine putere, cum îl învinuiau evreii. Cuvintele acestea au fost rostite, însă, și ca să audă și să priceapă budisti, pitagorei, ocultiști și toți acei filosofi care spun basme despre sălășuirea sufletelor celor morți în alți oameni sau în animale, plante, stele sau minerale. Lepădați toate aceste fantezii și priviți încotro se îndreaptă duhul: **„Părinte, în mâinile Tale ...”**.

„Săvârșitu-s-a” (Ioan 19,30). Aceasta nu înseamnă: „S-a săvârșit viața”. Nu, ci înseamnă: „S-a săvârșit misiunea răscumpărării și măntuirii neamului omenesc”. Săvârșitu-s-a și s-a pecetluit cu sânge și moarte pe pământ lucrarea cea dumnezeiască a singurului Mesia adevărat al oamenilor. Săvârșitu-s-a chinul, dar viața de-abia începe. Săvârșitu-s-a tragedia, însă nu drama. Urmează ultimul, marețul act: biruința asupra morții, învierea și Slava!

Text adaptat după Sf. Nicolae Velimirovici,
din volumul *Răspunsuri la întrebări ale lumii de azi*

Cumintenia

Adeseori copiii își aud părinții sau bunicii că îi îndeamnă la cumințenie. De cele mai multe ori, dorința de a fi cuminte e motivată de obținerea sau păstrarea unei jucării sau a unui alt obiect de preț pentru copil. Însă, orice lucru se poate strica ori deteriora sau, odată cu trecerea timpului, interesul pentru el să se diminueze sau chiar să dispară. Trebuie înțeles că starea de cumințenie ne aduce mult mai mult decât obținerea sau deținerea oricărei răsplătiri materiale.

În primul rând, cumințenia revarsă asupra noastră binecuvântarea lui Dumnezeu, asigură prezența și ajutorul Îngerului nostru păzitor, al sfintilor, care sunt prietenii lui Dumnezeu, a sănătății trupești și sufletești, dar și aprecierea și mulțumirea părinților, bunicilor, învățătorilor și a tuturor apropiatilor noștri.

Starea de cumințenie poate fi obținută sau îmbunătățită mult mai ușor în perioadele de post rânduite de Biserică, pentru că în acest timp toți creștinii ortodocși cu conștiința trează exercează renunțarea și înfrânarea. Practicarea postului alimentar favorizează abținerea de la fapte rele, pentru că atenția asupra postului alimentar se răsfrângă asupra postului duhovnicesc. Așadar, înfrânarea de bucate conduce la înfrânarea de păcate și orice început bun în postul duhovnicesc se face luptând împotriva lăcomiei pântecelui.

Însă postul nu poate fi separat de rugăciune, căci fără de aceasta este un simplu regim alimentar. Practicarea corectă și cu folos a postului trebuie să aducă cu sine și rugăciune mai multă, pentru că rugăciunea ne unește cu Dumnezeu, precum ne învață Sfântul Nicodim Aghioritul. Fiind considerată coroana faptelor bune, rugăciunea ne aduce în dar dragostea, cea mai mare dintre virtuțile creștine, căci „Dumnezeu este iubire”, ne spune Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan. Pe de altă parte, dragostea pentru Dumnezeu și aproapele nostru ne face tot mai atenți la propriul comportament.

În cazul tinerilor, înfrânarea poate îmbrăca forme diverse, începând cu postul alimentar recomandat de părintele duhovnic sau cu binecuvântarea acestuia. Apoi, alocarea unui timp mai redus sau chiar renunțarea în perioada postului la vizionările TV, la activitățile distractive oferite de internet sau la comunicările inutile prin rețelele de socializare. Timpul se cuvine acordat activităților specifice perioadei de post: rugăciuni, fapte de milostenie, săvârșirea de fapte bune, pregătirea pentru spovedanie, și să culmineze cu primirea Sfintei Împărtășanii, aceasta însemnând pentru fiecare dintre noi învierea sufletului.

Prof. Irina Curalariu, Suceava

Sfinții despre Sfânta Împărtășanie

Foto: doxologiaro

Așa să te împărtășești din Euharistie: crezând că ea alungă nu numai moartea, ci bolile din noi; căci, ajungând în noi, Hristos adoarme legea sălbatică din mădularele trupului, aprinde evlavia față de Dumnezeu și omoară patimile.

Sfântul Chiril al Alexandriei

Cel ce se va împărtăși cu Preacuratele Taine deseori, nu doar o dată pe an, acela va dobândi fericirea pe pământul acesta și viață lungă. Cred că harul Tainei Sfintei Împărtășanii doar atunci se face simțit, când sufletul celui care se împărtășește trăiește această stare de fericire și liniște.

Sfântul Serafim de Sarov

Așa cum pruncul când se naște și caută cu multă râvnă hrana și laptele, iar atunci când este alăptat, dar n-are poftă de mâncare, e semn că e bolnav și e în primejdie de moarte, tot așa și noi se cade să avem râvnă spre a ne alăpta cu Sfânta Împărtășanie, hrana cea duhovnicească, ca să ne facem vii, iar dacă nu vom face aceasta, vom fi în primejdie să murim de moarte sufletească.

Sfântul Nicodim Aghioritul

Dumnezeiasca Liturghie este o lucrare sfântă pentru pregătirea Preasfântului Trup și Sângelui Hristos, ca să fie dat spre împărtășire tuturor credincioșilor. Acesta este întreg scopul și rostul Liturghiei: împărtășirea credincioșilor.

Sfântul Simeon al Tesalonicului

Iată mijloacele care garantează nădejdea creștină: rugăciunea, mai cu seamă cea deasă, mărturisirea sinceră a păcatelor, când ne rugăm, citirea deasă a cuvântului lui Dumnezeu și mai ales împărtășirea cât mai deasă cu De-viață-făcătoarele Taine, cu Trupul și Sângelul lui Hristos.

Sfântul Ioan de Kronstadt

Toate să le faci cu înțelepciune și cu sfat bun. Să iubești spovedania și să te împărtășești des. Nu căuta să vezi lumea, pentru ca să te vadă pe tine Dumnezeu.

Gheron Iosif Isihastul

Stii să fii iertător?

În fiecare zi, parcă din ce în ce mai des, cei din jurul nostru ne pun în situații dificile. Lumea este foarte nervoasă și parcă nu mai știe să spună *îmi pare rău, te rog frumos* sau *iartă-mă*, atunci când greșesc. Răspunde sincer la întrebările de mai jos, încercând varianta care îți se potrivește:

1. Tocmai ai ajuns la școală, iar un coleg ți-a răsturnat proiectul pentru ora de științe la care ai lucrat toată săptămâna:

- a) Mă supăr și alerg după el să îl cert pentru că mi-a distrus munca;
- b) Îl accept scuzele, dar îl spun doamnei să îl scadă nota la purtare;
- c) Este doar o greșală, oricui îl poate întâmpla atunci când se grăbește.

2. Aveți un coleg nou în clasă și ești nevoie să te muți în bancă cu el, deși până acum ai stat cu cel mai bun prieten al tău:

- a) Ești necăjit pentru că nu vei avea cu cine te juca;
- b) E un motiv să te împrietenești cu noul coleg;
- c) Ești foarte supărat și îl spui doamnei că nu poți face asta.

3. La ultimul test ai primit un punctaj de 40 de puncte din 100:

- a) Ești foarte trist pentru că părinții te vor certa;
- b) Te aștepți pentru că nu ai fost atent la ultimele lecții;
- c) Arunci testul și speră să nu îl găsească nimenei.

4. Un coleg vrea să se joace cu mingea ta, deși cu o lună în urmă ți-a spart mingea ta preferată:

- a) Te bucuri că vă puteți juca iar împreună;
- b) Îl spui să nu îndrăznească să se apropie de mingea ta, pentru că ți-a mai stricat una;
- c) Accepți să vă jucați, dar ești foarte atent să nu îl strice și pe asta.

5. Tocmai ai primit un stilou nou de la colegul de bancă:

- a) Îl mulțumești pentru gestul frumos și te gândești să îl aduci ceva ce îl bucură;
- b) Te bucuri pentru că zilele trecute el îl stricase stiloul;
- c) Nu vrei să îl primești pentru că te-ai certat cu el când ți-a stricat stiloul.

6. Azi te-ai încălțat cu pantofii noi, iar colega de bancă a vărsat cerneală pe ei:

- a) Colega își cere scuze, dar nu o poți ierta pentru aşa ceva;
- b) Accepți scuzele colegii, dar nu uiți să-i torni și tu cerneală pe pantofi;
- c) Colega își cere scuze, o ierți și-ți stergi imediat pantofii cu șervețele umede.

7. Ce faci când cineva te jignește?

- a) Te superi și îl jignești la fel cu prima ocazie;
- b) Îl ierți pentru că poate a avut o zi grea și e supărat sau nervos;
- c) Nu înțelegi ce au toți cu tine zilele astea, ai vrea să te lase în pace.

întrebare răspuns	1	2	3	4	5	6	7
a	1	2	2	3	3	2	1
b	2	3	3	1	2	1	3
c	3	1	1	2	1	3	2
total							

7–11 puncte:

Îți vine foarte greu să îl ierți pe cei din jurul tău, ai impresia că vor să te supere intenționat. Îți propun un exercițiu atunci când cineva te supără – caută să găsești ceva frumos să îl spui, cum ar fi: *Ochii tăi sunt foarte frumoși..., îmi place cum te-ai îmbrăcat astăzi...* și ai să vezi că folosind o afirmație pozitivă lucrurile se rezolvă mult mai ușor.

12–16 puncte:

A ierta nu îți este întotdeauna ușor. De foarte multe ori îți vine greu să accepți faptul că oamenii pot greși fără intenție și îl supărare mult timp. Îl se întâmplă adeseori să nu vorbești cu colegii care îl greșesc, dar caută să-ți calcă pe inimă, gândindu-te că și Dumnezeu ne iartă când greşim.

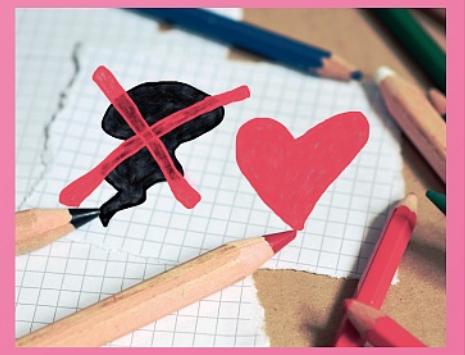

17–21 puncte:

Ești o persoană deosebită, ai învățat să îl ierți pe cei din jurul tău, ai înțeles că toți greşim și cel mai frumos lucru este să știi să te înțelegi bine cu cei din jurul tău. Oamenii care știu să ierte au relații armonioase cu cei din jurul lor, urmând sfaturile evanghelice de a ierta tuturor toate.

Test de profesor psiholog Alexandra Hlade, Suceava

Un părinte îi explică copilului său, care nu putea să-și ierte fratrele, că dacă nu îl poate ierta, atunci, când va rosti rugăciunea *Tatăl nostru*, va trebui să rostească așa: *...și nu ne iartă nouă păcatele noastre precum nici noi nu iertăm greșitilor noștri*. În acea clipă a înțeles copilul că și noi trebuie să fim buni și iertători, așa cum și Dumnezeu este.

Găinușa cu ouă de ciocolată

Orice copil visează. Este dreptul lui moștenit de la ceilalți copii care au fost înaintea sa, care au devenit între timp adulții cu multe responsabilități și care au lăsat în urmă anii jocurilor fără sfârșit, a prietenilor minunate și a călătoriilor spre lumea poveștilor.

Tudor visează și el. Pare un copil ca oricare altul. Totuși, într-o dimineață cam plăcătă din cauza vremii urâte de afară, el a vrut să încerce să-și pună multe dorințe să vadă dacă i se îndeplinesc ca în desenele animate. Zis și făcut! Prima dorință era gata: să fie vreme frumoasă afară. Ce soare sclipitor s-a ivit de după deal! Ce nori pufoși, zâmbitori și zglobii își arătau obrăjorii rotunzi! Ce aer îmbigator plutea spre cele mai îndepărțate meleaguri! Copilul dădu buzna afară și îi strigă pe toți prietenii săi pentru a se bucura împreună de lumina strălucitoare. Joaca se sfârși abia când soarele închise pleoapele greoi și căscă somnoroasă lună mare, nespus de frumoasă.

Băiețelul s-a bucurat mult prea mult de acea zi perfectă pentru a nu se gândi imediat că ar fi prea trist să meargă la culcare. Își aminti ce făcuse în zori și spune dintr-o suflare cea de-a doua dorință: ca niciun copil să nu mai obosească niciodată și să se joace fără oprire. Glasuri subțiri se auziră repede și Tudor ceru voie părinților să iasă afară. Pentru o clipă aceștia au stat la îndoială. Nu îl lăsaseră pe micuț niciodată singur la acea oră, dar nici el nu le mai ceruse un astfel de lucru. Și-au dat seama că locuiesc într-o zonă foarte sigură, că îl pot supraveghea de pe terasă fără a-l stingheri și că, în mod cu totul neobișnuit, niciun copil nu dădea semne că ar dori să se lase pradă somnului. Îi îngăduri să mai stea puțin afară. Totuși, orele se perindau și toți părinții își chemau pruncii, fiind ei cei care se lăsau acum furăți de dulceața somnului. Cu fețele supărate prichindeii s-au băgat în pătuțurile lor acoperite cu pături calde.

Trebui să se întâmple ceva cu totul și cu totul nou pentru ca acea noapte să treacă repede. Așa că Tudor pronunță cea de-a treia dorință: să aibă găinușa lor doar ouă de ciocolată. Dorința i se îndeplini mai repede ca celelalte. Găinușa pestriță începu a cotcodăci din cinci în cinci minute pentru a da de știre stăpânilor munca ei. Nu mică le-a fost mirarea celor doi părinți când au zărit în cub nu ouă obișnuite, ci de ciocolată. Tudor era încântat. Ciocolata îi plăcea cel mai mult. Astfel, ca să se poată bucura de noul dar, micuțul nostru erou construi pentru găinușă un cub curat și moale demn de o mică regină. Ouăle de ciocolată curgeau în neștiere, iar Tudor era grijuliu să le mânânce pe toate. Părea cel mai fericit copil de pe pământ!

Trecu o zi, trecu două, trecu chiar o săptămână. Tudor se plângea bunicilor veniți în vizită că îl doare burtica, dar și că ciocolata aceea era mult prea delicioasă ca să n-o mânânce. Bunica, femeie înțeleaptă, îl întrebă cu o voce plină de căldură:

- Dragul meu, spune-mi, de unde ai găsit această găinușă năzdrăvană?
- Nu am găsit-o, bunico. Pur și simplu mi-am pus o dorință și s-a îndeplinit. Au! Burtica mea!
- Te doare tare?
- Da, bunico, nu am mai pus în guriță mâncare cum mi-a zis mama și nu mă simt prea bine...
- Tudor, de ce îți-ai dorit o găinușă care să facă doar ouă de ciocolată?
- Voiam... voi am să am de toate. Aveam părinți buni, o surioară drăgălașă, niște bunică iubitori. Îmi lipsea tocmai găinușa cu ouă de ciocolată ca să le am pe toate.
- Și nu era bună găinușa înainte?
- Ba da, bunico, cum să nu? Făcea ouă atât de bune! Ce-aș mai mânca unul!
- De ciocolată?
- Nu, nu, bunico, un ou adevărat!
- Știi, Tudor? Nu e bine să ne dorim totul. Trebuie să ne mulțumim cu ce avem. Dumnezeu mereu ne dă ce avem nevoie. Citim și în *Epistola întâia către Corineni a Sfântului Apostol Pavel* că: „*Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos*” (6, 12). Gândește-te căți copii nu au nimic din ce ai tu. Ei s-ar bucura să aibă mâncare și n-ar face mofturi.

- Oare nu le-aș putea da lor din ouăle mele de ciocolată?
- Nu, Tudor, nu se poate. Ei au nevoie de mâncare adevărată.
- Dar eu aş vrea să îi ajut!

Tudor al nostru strigă acest răspuns că putu de tare și... se trezi. Trebuie să îți spun, simpaticul meu cititor, că băiatul visa adânc. Adormise uitându-se la desene animate, însă acest vis a avut un efect negândit asupra lui: Tudor îi asculta mai mult pe părinții, mâncă fără mofturi ce-i dădea mama și în fiecare zi împărtea cu un copil ceva gustos, știind că orice copil merită să se bucure de ceea ce Dumnezeu i-a dăruit lui.

Prof. Anca Finis

Legumele de primăvară

Ştiati că...?

Ceapa verde – este bogată în vitamine și minerale; crește rezistența organismului la efort fizic și intelectual mult mai bine decât o ceașcă de cafea; are efect diuretic, depurativ, antialergic și are capacitatea de a regla activitatea endocrină a organismului; regleză glicemia și activitatea renală.

Salata verde – conține vitaminele A, C, B1, B2 și minerale precum potasiu, fier, cupru și fosfor; previne și combatе anemia, constipația și alte tulburări gastrointestinale; ajută la controlul ritmului cardiac și al tensiunii arteriale; reduce riscul de cancer, accidente vasculare sau cataractă.

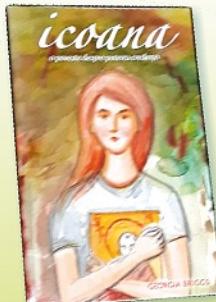

Ridichea roșie – conține vitaminele A, C, E, K, precum și complexul B, la care se adaugă mineralele: fier, calciu, cupru, magneziu, mangan și zinc; are acțiune diuretică și conține substanțe care mențin sănătatea rinichilor; contribuie la detoxifierea ficatului și la prevenirea bolilor hepatice; combatе colesterolul rău și curăță sângele de impurități.

Spanacul – beneficiile lui se datorează multitudinii de nutrienți pe care îi conține: minerale, vitamine, pigmenti și fito-nutrienți, inclusiv potasiu, mangan, zinc, magneziu, fier și calciu; este considerat un aliment vital pentru întregul tract digestiv (stomac, duoden, intestin subțire, intestin gros); previne bolile cardiovasculare, îmbunătățește calitatea săngelui și este recomandat în anemii și cancer.

Căutând Înțelepciunea ...

Icoana este o carte pentru copii și oameni mari, apărută la Editura Sophia. Autoarea cărții, Georgia Briggs, este o scriitoare creștin-ortodoxă din S.U.A.

Carte este o poveste contemporană despre destinul unui copil care, prin conflictul dintre îndoială și credință, găsește puterea de a porni în căutarea adevărului.

Euphrosyne, o fetiță de doisprezece ani, nu poate să uite, căci a văzut o minune în noaptea în care și-a pierdut familia.

ÎMPĂRTĂȘIREA APOSTOLILOR

Sfânta Împărtășanie

Oamenii se unesc cu Domnul prin împărtășirea cu Preacuratul Lui Trup și Preacuratul Lui Sânge. Cel care se împărtășește cu Trupul și Sângele lui Hristos, acela primește în sine pe Însuși Domnul. „*Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne într Mine și Eu într el!*” (Ioan 6,56), zice Domnul.

Sfânta Împărtășanie se asemăna cu o altoire. Ati văzut vreodată cum se altoiesc pomii? Se ia o crenguță, se introduce un capăt sub coaja altui pom și se leagă; ea prinde a trage sevă din acel pom și a se uni cu el. Așa e și cu noi: prin Sfânta Împărtășanie luăm de la Domnul puteri, ca niște seve dintr-un pom, și ne unim cu El și începem să trăim viața Lui, viața cea adevărată, care din El este.

Vedeți acum cât este de adevărat faptul că cine se împărtășește, acela trăiește asemenea unei ramuri care se ține de pom, iar cine nu se împărtășește, acela nu trăiește, ci e asemenea unei ramuri care s-a rupt din pom și se usucă ori s-a uscat deja. Așadar, dați mulțumită Domnului, voi toti cei ce v-ați împărtășit cu Sfințele lui Hristos Taine, știind ce mult folos ati primit prin ele. Pentru împărtășirea de acum mulțumiți, și viitoarea împărtășanie doriti-o...

Prin Împărtășanie omul s-a aloit pe Hristos, iar prin faptele rele cade iar de la El. Iată, de astă să vă și îngrijuiți acum: ca după ce v-ați împărtășit să nu vă lipsi de rodul Sfinței Împărtășanii. Ea vă va fi de ajutor fără urmă de îndoială, numai să n-o stricați cu vreun lucru potrivnic lui Dumnezeu.

Sfântul Teofan Zăvorâțul, *Pregătirea pentru Spovedanie și Sfânta Împărtășanie*

Icoana Sfântului Nicolae i-a salvat viața.

Cartea cuprinde o poveste a pierderii și regăsirii, a îndoielii și certitudinilor, a constrângerii și miracolelor. Privind în America viitorului, autoarea întrevede prigoana împotriva creștinilor, care sunt constrânși să își uite credința, sub amenințarea pedepsei cu moartea, într-o lume în care aşa-zisa Epocă a Toleranței, devine intolerantă tocmai pentru adevăr și trăirea lui.

Euphrosyne este eroina care te ține cu sufletul la gură pe tot parcursul povestirii și, în final, îți dă o lecție de credință, curaj, putere și jertfă din iubire.

Copilul și buburuza

A fost odată un văduv, care locuia împreună cu cei doi copii ai săi, o fată și un băiat. Copiii erau foarte curioși și ișteți și puneau mereu multe întrebări tatălui lor. La unele știa să le răspundă, la altele nu.

Cum își dorea să le ofere cea mai bună educație, într-o zi și-a trimis copiii la școala unui bătrân profesor foarte înțelept. Profesorul știa înțotdeauna să le răspundă la toate întrebările.

La un moment dat, băiatul a prins o buburuză și s-a gândit să o folosească pentru a-l pune în dificultate pe bătrânu înțelept.

— Ce vrei să faci cu buburuza? îl întrebă sora lui.

— O să ascund în pumnul meu și o să-l întreb pe profesor dacă e vie sau e moartă. Dacă va zice că e moartă, îmi voi deschide pumnul și-o voi lăsa să zboare. Dacă va zice că e vie, voi strâng pumnul și-o voi strivi. Și, astfel, orice răspuns va da profesorul, va fi greșit.

Deși fata nu era de acord cu ideea băiatului, era și ea curioasă ce va zice profesorul, așa că cei doi copii au mers de îndată la înțelept.

— Am în pumnul meu o buburuză. Puteți să vă dați seama dacă e vie sau nu fără să v-o arăta?

Foarte calm, înțeleptul surâse și îi zise:

— Depinde doar de tine... fiindcă e în mâinile tale!

Așa este și cu viața noastră, cu prezentul și viitorul nostru.

Nu trebuie să învinovățim pe nimeni când ceva nu merge bine: noi suntem responsabili pentru ceea ce dobândim sau nu.

Viața noastră e în mâinile noastre, ca și viața buburuzei în mâinile copilului.

De noi depinde să alegem ce vom face cu ea!

**Fiecare din noi este pictorul propriei sale vieți.
Sufletul nostru este ca o pânză;
virtuțile sunt culorile;
Iisus Hristos este modelul pe care trebuie să-L pictăm.**
(Sfântul Grigore de Nyssa)

Preotul și necredinciosul

Un preot trecea într-o zi pe un drum de țarină. Un sătean necredincios își bătea caii și zbiera tot felul de înjurături.

Preotul îi zise:

— De ce te osândești la pedeapsa veșnică? De ce bați animalele și vorbești urât?

Omul necredincios fiind îi răspunse:

— Eu nu pot crede, părinte, în toate acestea... Căci dacă Dumnezeu a hotărât să mă scape, orice aș face rău, voi fi mântuit. Și, dimpotrivă, dacă a hotărât să fiu osândit, orice aș face bun, degeaba este..

Atunci preotul îi zise:

— Dacă este așa cum zici, atunci de ce te mai duci la câmp să ari și să sameni?

Omul tăcu căci nu știa ce să zică. Părintele zise iar:

— Dacă ar fi adevărat ce spui, atunci oricât ai ara și ai sămăna, dacă Dumnezeu a hotărât să nu se facă recoltă, degeaba-i munca ta. Dimpotrivă, dacă Dumnezeu a hotărât să se facă, atunci nu mai e nevoie să ari și să sameni.

Omul rămase iar fără răspuns și părintele grăi:

— Nu, omule bun... Dumnezeu îți dă roadă numai dacă tu vei munci pământul și, tot așa, El nu-ți va da mântuirea decât dacă îi ții în seamă poruncile și nu duci o viață ticăloasă.

De atunci omul acela s-a înțelepțit.

Cel ce urmează poruncilor lui Hristos nu moare niciodată. Moare după trup, după patimi, dar se învrednicește a trăi încă din această viață în Rai, în Biserica noastră, iar apoi în veșnicie.

(Sfântul Porfirie Kafkalivitul)

Haina cea îngelătoare

Indiferența este ca o haină îngelătoare pe care a îmbrăcat-o, din păcate, omul contemporan. S-a învelit în ea și se amăgește singur că-i un om bun, cinstit, un creștin adevărat care merită tot binele din lume în această viață și, mai mult, este vrednic de Împărația lui Dumnezeu. În realitate, însă, indiferența este un păcat foarte mare, îndeajuns de mare ca să ne ducă la pierderea mântuirii. Gravitatea acestui păcat reiese din faptul că este străin față de iubire. Iar iubirea este esența creștinismului. Mântuitorul Însuși a spus că întreaga Lege dumnezească se cuprinde în marea poruncă a iubirii: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Marcu 12, 30-31).

Iubirea creștină nu se dovedește prin vorbe, ci prin faptele noastre prin care arătăm că împlinim poruncile lui Dumnezeu. Mulți oameni consideră că nici nu au ce spovedi pentru că, spun ei, nu au făcut rău la nimenei și atunci ce păcate să aibă? Dar, pe lângă păcatele săvârșite cu gândul, cu cuvântul și cu fapta, există și acele păcate săvârșite prin lipsă, adică ceea ce ai fi putut să faci conform posibilităților tale și nu ai făcut. Despre aceasta ne încrezîndeașă Mântuitorul prin pilda bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr (Luca 16, 19-31). Bogatul din pildă și-a pierdut mântuirea și a ajuns să sufere veșnic doar pentru că a fost egoist și indiferent față de Lazăr, care în timpul vieții sale pământești a zăcut la poarta lui, flămând și plin de bube, dorind să se sature măcar din firimiturile de la masa bogatului.

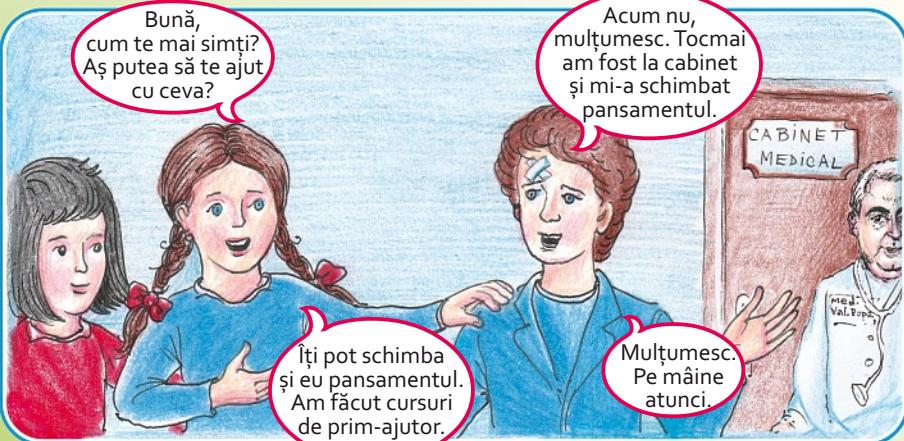
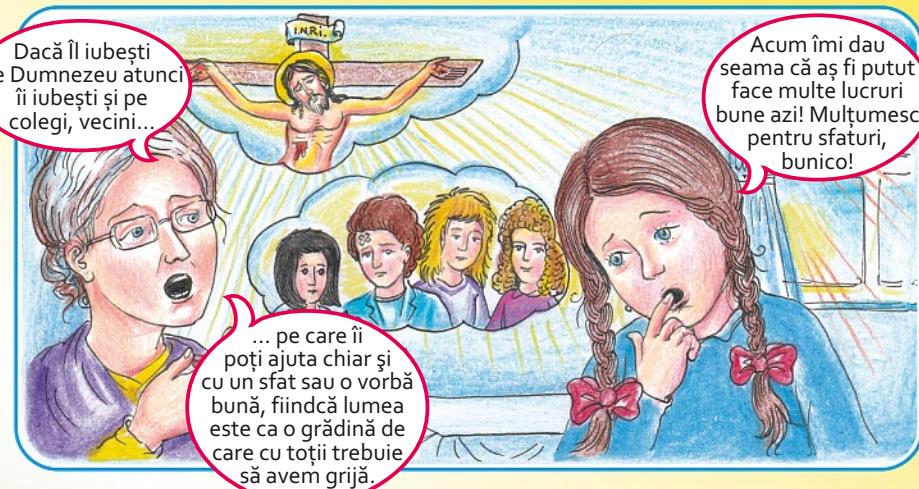
Așadar, iubirea cere implicare, cere atenție față de nevoile semenilor, cere solidaritate și empatie. Nu întâmplător te află chiar tu la un moment dat lângă o persoană care are nevoie de ajutor, căci Dumnezeu Însuși vrea să lucreze prin tine pentru mântuirea ta și a acelei persoane. Dacă te implici, și-ai împlinit menirea în acel moment. Dacă te faci că nu vezi sau tratezi momentul cu indiferență, ai zădărnicit lucrarea lui Dumnezeu și ai ratat o ocazie mare de a te îmbogăți sufletește. Desigur, iubirea cere osteneală, implică riscuri și jertfă de sine într-un fel sau altul, adică cere să fii un adevărat următor al lui Hristos, Cel ce S-a jertfit pe Cruce pentru noi. Indiferența este cea mai comodă, de aceea mulți aleg să se ascundă „la călduț” sub haina ei îngelătoare.

În fiecare clipă a vieții noastre avem două variante din care să alegem: suntem egoiști și acționăm după voia și confortul propriu sau acționăm după voia lui Dumnezeu și ne comportăm ca niște adevărați creștini. De alegerea pe care o vom face va depinde mântuirea noastră.

Prof. Irina Buta, Școala Gimnazială Nr. 4, Suceava

Păcatul indiferenței

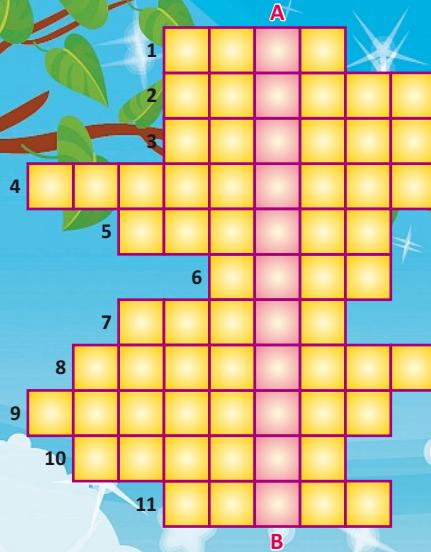

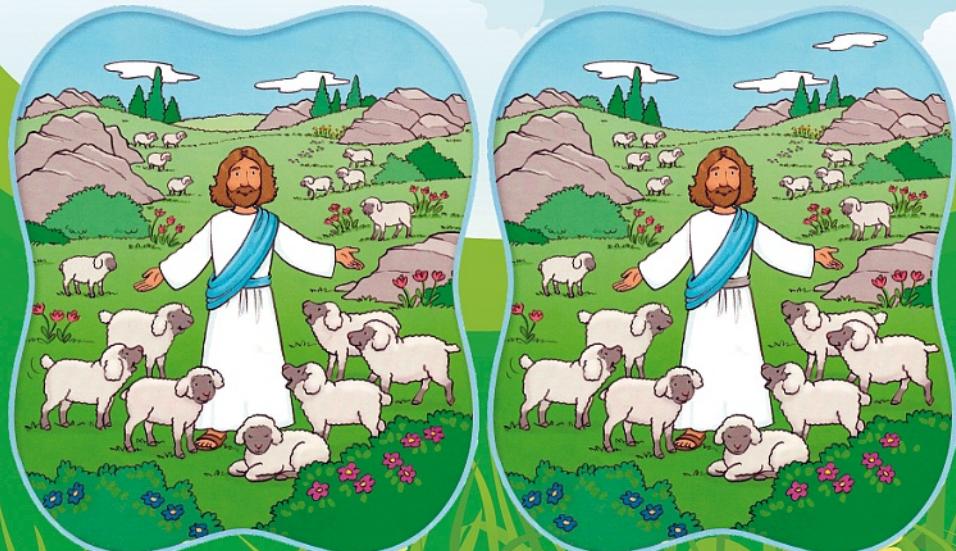

PILDA PĂSTORULUI

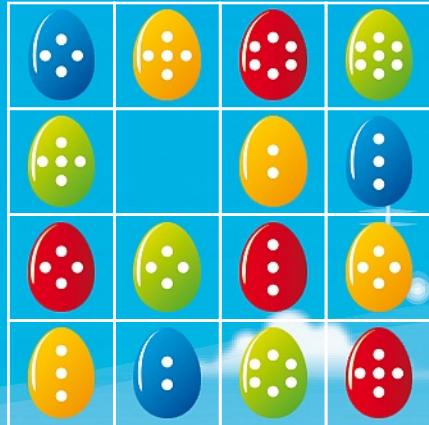
Dacă vei găsi cuvintele lipsă din citatul de mai jos și apoi le vei transcrie în rebus la poziția indicată de numere, vei putea descifra pe verticală A-B cum mai este numit Iisus Hristos.

Poți găsi 10 diferențe
între imaginile de mai jos?

„Adevărat, ... (9) zic vouă: Cel ce nu intră pe ușă, în stauul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur și tâlhar. Iar cel ce intră prin ușă este ... (8) oilor. Acestuia portarul îi deschide și oile ascultă de glasul lui, și oile sale le cheamă pe ... (1) și le mână afară. Și când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor, și oile merg după el, căci cunosc ... (2) lui. Iar după un străin, ele nu vor merge, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul lui. Această ... (11) le-a spus-o Iisus, dar ei n-au înțeles ce înseamnă ... (4) Lui. A zis deci iarăși Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt ușa oilor. Toți căti au venit mai înainte de Mine sunt furi și tâlhari, dar ... (6) nu i-au ascultat. Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va ... (3); și va intra și va ieși și ... (5) va afla. Furul nu vine decât ca să fure și să jungheie și să piardă. Eu am venit ca ... (7) să aibă și din ... (10) să aibă.”
(Ioan 10,1-10)

Ce fel de ou ar trebui să se găsească
în locul gol din careul de mai sus?

GHICITORI

Când se spală orice rele
și se-aprind lumânările,
Este ziua cea mai mare,
Cea mai mare sărbătoare.

Sfintele Paști

Naș Mântuitorului,
Mare vestitor al Lui,
În Iordan L-a botezat
Pe Hristosul Împărat.

Sf. Ioan Botezătorul

De copii întâmpinat,
Ca un mare Împărat,
Stă Hristos pe măgăruș
Spre al Patimii urcuș.

Floțilie

Ajută puiul să ajungă la câmpul cu flori.

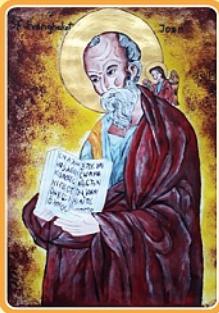
67 din cozonaci preparați de o patiserie cu ocazia Paștelui au fost cu nucă, 48 cu mac și 34 cu stafide. Dintre aceștia, 11 au fost numai cu nucă, 7 numai cu mac și 2 numai cu stafide. Unul singur avea în compoziție și nucă și mac și stafide. Căți cozonaci a preparat patiseria în total?

Premiere - ediția Martie 2018

CONCURS DE ICOANE Sfântul Evanghelist Ioan

Premiul I

Elena Diana Apăvăloaei
Fălticeni

Premiul II

David Leontie Schipor
Suceava

Premiul III

Elena Denisa Grigoraș
Vulturești

Clasele I-IV

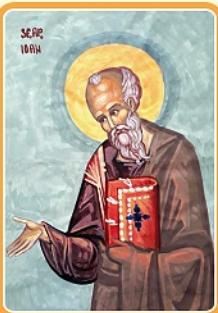
Clasele V-VIII

Premiul I

Delia Valentina Berteau
Giurgești

Premiul II

Daniel Marian
Rădășeni

Premiul III

Andreea Maria Berariu
Suceava

Mențiuni: Aura Butnariu, Udești; Luciana Onciuleanu, Dorohoi;
Mădălina Moroșanu, Fălticeni; Irina Maxim, Fălticeni; Silviu Mitocariu, Mălini;
Alexandra Rusu, Ciocănești; Carla Doboșeriu, Suceava.

CONCURS DE ESEURI ȘI POEZII Milostenia

Premiul I: Anastasia Vasilache, Suceava

Premiul II: Gabriela Gafită, Mihaești

Premiul III: Timoteea Rîșca, Suceava

Mențiuni: Cezara Pentilei, Boroaia; Ana-Maria Rebenciu, Dărămănești; Miruna Ungureanu, Suceava;
Aura Butnariu, Udești; Anda Bengescu, Dărămănești; Ștefana Purușnicu, Dorohoi;
Maria Grigorescu, Bunești; Sara Vieru, Ecaterina Grigorescu, Mario Mangu, Bianca Rotaru, Fălticeni.

Concurs de icoane *Sf. Evanghelist Marcu*

Cele mai frumoase icoane vor fi premiate cu icoane sfințite oferite de Mănăstirea "Sf. Ioan cel Nou".

Concurs de eseuri și poezii *Răbdarea*

Cele mai frumoase lucrări vor fi premiate cu cărți oferite de Librăria "Suflet Bucovinean" Suceava.

Pot participa la concurs elevii claselor I-VIII.
Materialele pot fi trimise până la **15 Mai 2018** prin poștă sau e-mail (doar la eseuri) la adresa de mai jos.
Vă rugăm să specificați numele, adresa, clasa, școala și un telefon sau email pentru contact.

Toți copiii premiați în revistele cu numerele 46, 47, 48 și 49 vor putea participa la ediția a XII-a a Concursului "Sfinții, modelul micuților creștini", care va avea loc la Grădinița "Sfântul Ioan cel Nou" Suceava, în data de 26 mai 2018, ora 9. Premianții acestui concurs final vor fi răsplătiți cu o tabără de creație. Pentru relații suplimentare vă rugăm să ne contactați.

Vă așteptăm cu drag!

Îndemnăm învățătorii și profesorii să discute cu elevii conținutul revistei și să-i încurajeze să participe la concursuri; să selecteze cele mai valoroase lucrări și să le trimită pe adresa revistei.

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propuneri, articole și desene create de voi pentru a fi publicate în numerele următoare. Următoarea revistă va apărea în luna iunie 2018.

Mănăstirea "Sfântul Ioan cel Nou"
Str. Ion Vodă Viteazul, nr. 2, 720034, Suceava
E-mail: micutiicrestini@yahoo.com
Telefon: 0749.071.680
www.facebook.com/biserica.din.sufletul.copilului
www.revista.micutiicrestini.ro